

да му помогна. Досемихъта му е
поболта помощ. Изи си и не идвай
повече при менъ. Безполучно е, и
тако да идва. Но, преди да си
първенецъ, хвърли погледъ туку по
мъзи сѣан, пѣни въ църквѣти хора
и сами си изберѣи пѣи... Братко,
ний' нѣмаме какво друго да го
воримъ.

Колбо - (Съ наведѣка мава бавно отива къмъ
братѣта)

Досева - (Влиза. Къмъ Колбо) Отиванѣ ли
си вече? Но така нѣе да Ви ка-
ра за неизлѣчимата болестъ на
Макова! (Върви следъ него)

Колбо - (Влиза)